

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

NICOLETA IOAN

*Versuri
reale*

VOLUMUL
III

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2019

Cuprins

Plictiseală.....	5
Ce trebuie	6
Om.....	7
Plimbare.....	8
Jocul	9
Doar eu.....	10
Un înger	11
Vocea Ta	13
Fapte	14
Confuză	15
Suflet drag	16
Muritori.....	17
Trei stăpâni	18
Idiotul	19
Să fiu.....	20
O țară	21
Să fii mamă.....	22
Îmi amintesc.....	23
Cavalerul	24
Mâhnită	26
Am Muncit.....	27

Limitați.....	29
Suntem răspunzători	30
Adevărul.....	31
Ce mult îți mulțumesc	32
A munci.....	33
Visez.....	34
Dincolo	35
Magia iernii.....	36
Prostia, minciuna și aroganța.....	37
Fantezie	38
La școală	39
Frumusețe.....	40
Prizonieri	41
Călător	42
M-am schimbat	43
Tineretea.....	44
O femeie și un barbat.....	45
A lumii gradină	46
Soare de iarnă.....	47

Plictiseala

Vreau să mă plictisesc de plictiseală
Să mă scufund într-un misterios și absolut prezent
Să mă privesc cu o încântare banală
Fără să-mi pese de ce-i greșit sau ce-i corect.

Gândesc să îmi negociez gândirea
Pe un bănuț fără valoare.
Simt pleoape ce ascund greoi privirea,
Trupul ce respiră prin propria-și sudoare...

Ce trebuie

Să fac „ce trebuie” nu-i pentru mine
Și nici să mă încarc de obligații
Să mă prefac cât mi-e de bine
Doar să le intru altora în grații.

Prefer la amabilitate să renunț
Și să jignesc cu simplu adevăr
Decât în lingușeli să mă pronunț,
La mediocritate să cobor.

Îmi lucrez creativitatea fără muncă
Să mă împlinescă tot ceea ce fac
Cerința sufletului mi-e poruncă
Nevoie ce mi-o satisfac.

Om

Să înțelegi un Om e ironie
O artă de înțelepciune naivă
Încrederea ce îți confirmă nebulie
Într-o confuzie a minții, expresivă

Zâmbetul ce ascunde gust amar
Frica ce-și plânge teama de curaj
Minciuni ce ascund de adevăr un ideal
Ignoranța îi este omului prieten anturaj

Imaginea cu stil de falsă fericire
Schimbă brutal nivelul de valoare
Depresii se resimt din ne iubire
Biata ființă Om... necunoaștere creatoare.

Plimbare

Trag pași alene după mine
Deranjând ceața dimineții
Momentul din trecut revine
Cu adierea efemeră a tinereții.

Copleșită, sorb din aroma de cafea,
Pe buze găzduiesc un zâmbet...
Mireasma trandafirilor de catifea
Mă însoțește nobilă într-un duet.

Natura plimbarea-mi oglindește
Cerule cu apa ce sunt unite într-un pastel
Frumusețea sublimă îmi orbește
Vederea sufletului meu rebel.

Jocul

Viața mi-a devenit teren de joacă
Unde câștig și pierd neîncetat
Momente triviale mă provoacă
Să cercetez mister nelimitat.

Mai și trișez puțin când e nevoie
Să mă feresc, să nu mai fiu rănită.
Creez năstrușnice iluzii după voie
Chiar de tactica mi-e greșită.

Învăț cu pasiune cum să-mi continui jocul
Îmi odihnesc oboseala ce năvălește
Cu bucurie îmi primesc norocul
Și neîncrederea care mă copleșește.

Doar eu

Aura-n jur culoarea-mi strălucește
Sufletu-n bucățele, în întregime mi s-a adunat,
Amintirea iubirii din trecut pălește
Romața din poveste s-a 'nceiat.

Doar eu mai sunt și mă privesc pe mine,
Am învățat iubirea să mi-o port
Inima să primească tot ce i se cuvine
Durerea să nu i-o mai suport.

Un val de liniște mi-a absorbit ființa
Cu ochii minții zăresc în depărtare
Un suflu nou și proaspăt îmi aprinde credința
Ca-n neștiute timpuri dragostea reapare.

Un înger

Am invocat un înger să mă asculte
Să îmi vorbesc de-a mea neșansă
Să-i destăinui temerile tăcute
Și să-i arăt inima-mi arsă.

Așezată-n genunchi și capul aplecat,
Cu ochii umeziți de lacrimi
Sufletu-n fața lui l-am așezat
Să-l vadă cât e plin de patimi.

I-am spus că e grea viața pe pământ
Și că mie mi-ajunge
M-am săturat de atât urât
Ce lumea o distruge.

Îngerul cu tristețe m-asculta
Îmi cerceta privirea
De câte o lacrimă mă mai ștergea
Să-mi aline simțirea.

Mi-a spus încet cu glas scăzut
Să nu îmi mai port vina
Căci rostul meu e pe pământ
Să îmi împart Lumina.

Vocea Ta

Îți aud glasul ce pretutindeni îmi șoptește
Curajul gând să mi-l ascult
Dorința amplă-mi răscolește
În cămăruța conștientului profund.

Unde-mi sunt vise prăfuite
Îmi zac speranțele uitate,
Rugăciuni în zadar rostite,
Promisiunile încălcate.

În minte vocea Ta-mi răsună și mai tare
Din adormire mă trezește
Trupu-mi greoi se pune în mișcare
Sufletul vigilența-și regăsește.

Fapte

Inconștiența-n fapte negândite
Mi-am descătușat agonia,
Unde zăceau nevoi nebănuite
Tristețe ce eliberează bucuria.

Momentele de stări sunt schimbătoare
Oameni din jur îmi tot caută vină
Îmi simt adevăruri interioare
Cum vor să iasă la lumină.

Învățământ desprins din orice amăgire
Mi-a înălțat conștiința
Ce-mi modelează tiparul de gândire
În echilibru cu ființa.